

Jenny Magnusson, Claes Malmberg, Ann-Britt Pramgård, Ewa Stenberg, Pablo Tapia &
Hanna Wilhelmsson
Malmö högskola- Bibliotek och IT
Jenny.magnusson@mah.se
2014

Bibliotekariens roll i en utbildning på vetenskaplig grund- möten mellan praktikgemenskaper

Enligt högskolelagen så ska all högre utbildning vila på vetenskaplig grund- men vad betyder det i praktiken? Vad är det vi som arbetar i högskolan, och studenterna som går en högskoleutbildning gör för att utbildningen ska vila på vetenskaplig grund? I en högskoleutbildning är flera personer och yrkeskategorier inblandade. Studenterna, så klart, och lärare, och forskare, men även bibliotekarier, och kanske it-pedagoger, studie- och yrkesvägledare med flera. Alla dessa grupper närmar sig en utbildning på vetenskaplig grund på olika sätt.

På Malmö högskola har Centrum för akademiskt lärarskap (AKL) och Bibliotek & IT (BIT) genomfört ett projekt där vi har låtit bibliotekarier, forskare, lärare och studenter komma till tals kring vad en utbildning på vetenskaplig grund kan innebära. AKL och BIT är två verksamheter vid Malmö högskola som möter lärare och studenter från alla fakulteter på Malmö högskola. Bibliotekarier undervisar och handleder studenter, lärare och forskare i informationssökning och informationshantering. För AKL är mötet med högskolelärare i fokus, i kurser, workshops och andra mötesplatser kring högskolepedagogiska frågor. AKL har genom sin högskoleövergripande verksamhet byggt upp ett stort kontaktnät med lärare från alla fakulteter.

Syftet med projektet har varit att undersöka hur utbildning på vetenskaplig grund kan se ut på Malmö högskola och särskilt i mötet mellan studenter, lärare/forskare och bibliotekarier. För att förstå detta har vi intervjuat tre bibliotekarier, fem programansvariga lärare samt sex

studenter. Intervjuerna genomfördes av projektmedlemmarna och utgick från en gemensamt konstruerad intervjuguide som anpassats till de olika grupperna. I vår projektrapport *Vad är utbildning på vetenskaplig grund? Ett samarbetsprojekt mellan Centrum för akademiskt ledarskap och Bibliotek och IT* (2014) lyfter vi fram några perspektiv på vad en utbildning baserad på vetenskaplig grund kan innebära. En del av rapporten fokuserar på bibliotekets roll i en utbildning på vetenskaplig grund, och framförallt på hur de olika grupperna vi studerat- bibliotekarier, forskare, lärare och studenter- möts. Detta möte samt vad som händer i skärningspunkten mellan dessa olika grupper är något som kommer att få särskilt fokus i detta paper. Ett paper som bygger på delar ur vår rapport.

Ett sätt att fördjupa resonemanget kring hur en utbildning på vetenskaplig grund skapas i skärningspunkten mellan studenter, lärare/forskare och bibliotekarier är att föra in den praktik som de olika grupperna tillhör. I en utbildning på vetenskaplig grund är studenterna i centrum. Det är deras utbildning vi talar om när vi exempelvis säger att undervisningen ska vara forskningsanknuten. Det är också den utbildning som bibliotekarier, lärare och forskare är involverade i och ska ge god kvalitet. Men förutom att ha ett gemensamt uppdrag i förhållande till utbildningen tillhör de tre grupperna olika gemenskaper som mer eller mindre är distinkta och skilda från varandra på grund av att verksamhetens kärna är specifik. Med hjälp av Etienne Wengers (1998) terminologi kan man betrakta bibliotekarier, forskare och lärare som tillhörande olika praktikgemenskaper. Dessa praktiker har sina specifika verksamheter, relationer människor emellan och uppsättningar av repertoarer. Repertoarerna består, enligt Wenger, av rutiner, symboler, gester, ord, handlingar eller begrepp som gemenskapen historiskt utvecklat och som blivit en del av dess praktik.

För att definiera praktikgemenskaper använder Wenger (1998) tre dimensioner. Den första dimensionen är ömsesidigt engagemang, man blir en ”fullvärdig deltagare” genom att inkluderas i det som är centralt för gemenskapen. Den andra dimensionen är en delad repertoar, dvs. de resurser som används av praktikgemenskapen. Dessa resurser består av det specifika språk, de tankemodeller samt de fysiska redskap som används. Slutligen nämner Wenger det gemensamma uppdraget. Det definieras av hur deltagarna genomför verksamheten, exempelvis hur problem tolkas, förhandlas och löses. De tre dimensionerna drar gränser för vad som definierar en praktikgemenskap.

Wenger (1998) för också fram identitet som en avgörande aspekt när det gäller tillhörighet i förhållande till en praktikgemenskap. Identitet och gemenskap, det individuella och det kollektiva, framställs inte binärt som två olika kategorier. Snarare är det relationen mellan det individuella och det kollektiva som ställs i centrum. Utvecklandet av en praktikgemenskap innebär att medlemmarna engagerar sig med varandra och sålunda accepterar varandra som deltagare. Det medför att deltagarna är inbegripna i en förhandling om hur man kan vara, vad man kan göra och säga i det speciella sammanhang som gemenskapen skapar.

Bibliotekets funktion består av olika verksamheter, exempelvis att tillhandahålla databaser, stöd till personer med läs- och skrivsvårigheter, referenshanteringsprogram, elektronisk publicering och att låna ut böcker men också utbildningsinsatser i form av handledning i exempelvis informationssökning och referenshantering. Bara till utlåningsfunktionen är en mängd olika repertoarer kopplade i form av lånekort, öppettider, lånedisk, bokhyllor. Dessa verksamheter och repertoarer är i sin tur kopplade till sociala relationer mellan bibliotekarier och mellan bibliotekarier och låntagare, studenter, lärare, forskare etc. Denna övergripande

beskrivning av bibliotekspraktiken ger en uppfattning om hur den avgränsas gentemot andra praktiker genom det specifika i verksamheten, repertoarerna och de sociala relationerna. I praktiken finns också synliga - och dolda - normer och regler som avgör hur man kan delta. Vad innebär det att vara en perifer eller central deltagare i praktikgemenskapen?

Deltagarna formar praktiken men regleras också av den då det inte är möjligt att göra, säga eller tänka annat än inom vissa ramar som styrs av praktikgemenskapen (Wenger 1998).

Bibliotekarierna som grupp ger sig alltså in i "en utbildning på vetenskaplig grund" utifrån en identitet som till viss del bestäms av biblioteksverksamheten som praktikgemenskap. På liknande sätt ramar forskarpraktiken och undervisningspraktiken in av en specifik verksamhet, med sociala relationer och sin uppsättning av repertoarer. I en lärares verksamhet ingår att undervisa. Undervisningen i sig innehåller funktionen att välja arbetsform, exempelvis seminarier, workshop, föreläsning laboration, värderingsövningar. Arbetsformen ska utformas så att studenten tränar innehåll, färdigheter respektive värderingar och når kursens lärandemål. Centralt i undervisningspraktiken är också att bedöma studenters prestationer utifrån kursplaners mål samt att dokumentera dessa. Till dessa funktioner knyts repertoarer i form av salar, powerpointpresentationer, It's learning-organisering, studentlistor, LADOK-utdrag, utbildningsprogram, kursplaner, timkort, schema, salsbokningar etc. etc. Undervisningspraktiken inbegriper exempelvis sociala relationer lärare emellan där frågor om undervisningsupplägg, kursplaner, studenters prestationer behandlas. Praktiken formas av de centrala deltagarna – exempelvis lärare och utbildningsansvariga – samtidigt som den begränsar vilka positioner som är möjliga att inta och vilka identiteter som kan uttryckas. Det är utifrån praktikgemenskapens gränser som lärares engagemang i "en utbildning på vetenskaplig grund" bör ses. På liknande sätt har forskningspraktiken sin specifika verksamhet som bland annat består i att designa och genomföra forskningsstudier, söka externa forskningsmedel, skriva och publicera vetenskapliga artiklar och rapporter, presentera forskningsresultat vid konferenser, kritiskt granska kollegors arbeten etc. De repertoarer och sociala relationer som existerar inom forskningspraktiken skiljer sig från de andra två praktikerna. Likaså skiljer sig normer och regler och de ramar som begränsar vad som är möjligt att göra, säga eller tänka.

Praktikgemenskapens tre dimensioner samt identitet har betydelse för hur man kan förstå hur bibliotekarier, forskare, lärare och studenter ser på och agerar i "en utbildning på vetenskaplig grund".

Louise Limberg och Lena Folkesson (2006) har i en studie av hur lärare och bibliotekarier i grundskolan ser på informationssökning också undersökt hur samarbetet mellan dessa yrkeskategorier ser ut. De ser att när samarbetet mellan bibliotekarier och lärare fungerar bra, så är det när det är gränsöverskridande. Detta innebär att bibliotekarier och lärare inte är så måna om att bevara och dra upp gränser för sitt arbete, utan kan röra sig mellan varandras områden. Om gränserna å andra sidan upprätthålls leder det snarare till särarbete än samarbete. Då blir det istället viktigt att renodla arbetsuppgifterna och fördela arbetsuppgifterna mellan varandra. Det blir angeläget att avgränsa vad som är lärarens uppgift och vad som är bibliotekariens, t.ex. vem som har ansvar för att undervisa om hur man ställer bra forskningsfrågor och vem som har ansvar för undervisning i källkritik. Uppfattningen om samarbete mellan lärare och bibliotekarier som ett "gränsbevarande särarbete" (ibid) kan också innefatta en ovilja från bibliotekariernas sida att bli lärare och t.ex. behöva göra bedömningar, utan bibliotekariens roll ska istället vara neutral.

Samarbete som istället fokuserar mer på gränsöverskridande handlar om att vara mer flexibel i sin yrkesroll och kanske behöva lämna invanda roller och arbetsuppgifter (ibid). Det är en uppfattning som medför att den traditionella bibliotekarirollen förändras, t.ex. kan det innebära att bibliotekarien är medlem i ett lärarlag, eller aktivt deltar i den pedagogiska planeringen.

Fokus: Möten i en utbildning på vetenskaplig grund

Och precis som vi säger att 'gå till biblioteket om ni inte hittar, fråga en bibliotekarie' och så litar vi på att studenterna gör det, men vi vet inte vad som händer sen (P1)

I citatet ovan uttrycker en programansvarig hur han i sin roll som lärare skickar studenter till biblioteket utan att veta om studenten går till biblioteket eller vad mötet med bibliotekarien innebär. Är bibliotekarier och lärare så långt ifrån varandra som citatet antyder? Hur kan det egentligen se ut när studenter, lärare, forskare och bibliotekarier möter varandra i en utbildning på vetenskaplig grund? Här presenteras några resultat från vår studie. När citat används från intervjuerna är personerna avidentifierade. Citaten har märkts med B för bibliotekarie, P för programansvarig och S för student och de olika intervjuade har nummerats så att läsaren kan se samband mellan citaten. Hur kan det då se ut när studenter, lärare, forskare och bibliotekarier möter varandra i en utbildning på vetenskaplig grund?

Mötet mellan lärare och bibliotekarier

För att bibliotekarierna ska känna att det de gör fungerar är det en förutsättning att de har bra kontakter med lärarna. Gränsen mellan utbildningarna och biblioteket – mellan lärarna och bibliotekarierna - är något bibliotekarierna kämpar med för att korsa. En av bibliotekarierna beskriver hur hon bjuder in sig till institutionens programansvariga lärare för att diskutera progression i informationssökning i programmen:

Så då skickade jag ett mail till alla ämnesansvariga och bjöd in mig. Eller frågade om vi kunde träffas. Så en sa att 'Javisst, kom nästa vecka!'. Det var jätteintressant och jättespännande och vi skulle ha uppföljning. Det har inte hänt. En annan sa att 'Ja, oj vad spännande, men jag har inte tid just nu. Jag hör av mig senare.' Det har inte hänt. De andra har överhuvudtaget inte svarat på min fråga (B2).

Bibliotekarierna lägger ner tid på att nå fram till lärarna och när de inte lyckas är de oroliga över att de är för påstridiga. En av bibliotekarierna uttrycker det som att hon inte vill "känna sig som en needy girlfriend som står och bankar på dörren" (B3). En annan känner sig tjatig: "Ibland känner man det som om man tjarar. Får jag komma och sitta hos er? Får jag lyssna? Kan vi göra en progressionsplan" (B2).

De programansvariga lärarna uttrycker inte motsvarande vilja till engagemang för att nå bibliotekarierna. En programansvarig menar dock att kontakterna tas ömsesidigt. En annan av de programansvariga beskriver hur han ser att kollegorna har kontakt med institutionens kontaktbibliotekarie, men tar inte själv något eget initiativ till kontakt:

Vi har ju kontaktbibliotekarier, men jag vet inte riktigt vem de är. (skratt) Alltså så att säga, jag har ingen aning. Och det är någonting man... ja det är väldigt mycket upp till varenda modullärare att skapa sådana kontakter. Och så hör man litegrann ibland från kollegor att "ja men vi var på biblioteket och träffade kontaktbibliotekarien"... Oj, vem är det? Ungefär så. Och är de ämnesmässigt utsedda eller är de institutions... alltså jag har noll koll. Det vet vi inte. Jag vet att vi har haft en sådan kontakt, men alltså... ja, du vet. (P1)

Samma lärare uttrycker också osäkerhet över vad bibliotekarierna hinner med och kan göra och säger att ”vi vet för lite om vad ni håller på med helt enkelt” (P1).

För att få kontakt med lärarna använder bibliotekarierna sig av flera olika strategier. En handlar om att fysiskt befinna sig nära lärarna genom att lämna biblioteket och finnas i t.ex. lärarnas lunchrum. Detta ger möjlighet att lära känna lärarna och på så sätt bygga upp en relation med dem.

Jag har väldigt bra kontakt med ämneslärarna på [institutionen]. Det beror väl på lite olika saker. Men i början när jag började på Malmö högskola så var jag ju ute på [institutionen], så jag träffade dem lite personligt. (B1).

Detta med de personliga kontakterna beskrivs som avgörande för samarbetet. Med en ”biblioteksvän” som en av bibliotekarierna (B3) uttrycker det, så går samarbetet så mycket lättare.

En annan strategi handlar om att skapa gemensamma dokument, t.ex. i form av progressionsplaner. Om möjligheten att ha något mer konkret att gå efter när de samarbetar med lärarna. Som ett underlag att tydliggöra progressionen vid informationssökningstillfällena och kunna se att tillfällena bygger på varandra och ligger i linje med kursernas mål. Men också som en nyckel till ett fördjupat samarbete med lärarna.

En tredje strategisk tanke, som ännu inte är genomförd, handlar om att bibliotekarierna vill närma sig forskningspraktiken och lära sig mer om lärarnas och forskarnas arbete. En bibliotekarie säger att hon skulle vilja delta i ett forskningsprojekt, dels för sin egen del- men också för att hon menar att det skulle ge henne en bra erfarenhet som hon kan ha nytta av när hon möter lärare och studenter. De andra bibliotekarierna säger att de skulle vilja höja sin kompetens när det gäller att vara insatt i dels utbildningsprocessen och dels forskningsprocessen: ”Jo, jag tycker att det skulle vara jätteintressant att veta lite mer om... ha mer förståelse för hur en kurs är uppbyggd. Vara med i hela processen där” (B2).

Ytterligare ett förslag på strategi för att korsa gränsen mellan forskning/utbildning och biblioteket är att bibliotekarier och lärare skuggar varandra. Det betyder att de följer varandra för att se vilka aktiviteter respektive är involverad under en arbetsdag. Detta görs inte nu men lyfts fram som ett förslag från en av bibliotekarierna.

Hos de programansvariga lärarna är det svårare att se liknande strategier som de använder sig av för att korsa gränsen till bibliotekspraktiken. De tycker att biblioteket har en roll att spela i en utbildning på vetenskaplig grund, och några av dem uttrycker en önskan om mer systematik i kontakterna med biblioteket, och skulle vilja ha bättre kontakt med bibliotekarierna. Det är dock få av dem som ger något exempel på hur kontakterna med biblioteket ser ut eller skulle kunna förbättras. Ett undantag är programansvarig på en av semiprofessionsutbildningarna som lyfter den progressionsplan han gjort tillsammans med institutionens kontaktbibliotekarier, men han beklagar också att han tycker att biblioteket i allt mindre utsträckning inbjuder till kontakt i och med att allt mer, tex inköpsförslag går via webbaserade formulär. Han säger att ”Ni har gjort er lite person[o]beroende nu för man kan beställa allting själv nu. Man behöver inte prata med er om man inte vill. Det är lite tråkigt” (P3).

Programansvarig för den andra semiprofessionella utbildningen talar om bibliotekets inblandning i utbildningen som ”grädde på moset” och biblioteket som en ”extra resurs” (P2).

Mötet mellan studenter och bibliotekarier

Bibliotekarier och studenter möts i biblioteket, när studenter kommer dit för undervisning i informationssökning, vid handledning eller vid informationsdisken. För bibliotekarierna är det viktigt att studenterna förstår varför de möts, och bibliotekarierna vill att mötena ska ske när det ligger rätt i tiden t.ex. i förhållande till uppgifter studenter har. Precis som progressionsplanen är ett dokument som kan överbrygga gränsen mellan bibliotekarier och lärare, ser bibliotekarierna studenternas uppgift som något som underlättar mötet med studenterna.

När bibliotekarierna beskriver sin roll i en forskningsanknuten utbildning talar de om sin undervisning för studenterna, där de bl.a. tar upp hur studenter kan söka och känna igen vetenskapliga texter. En stor del av undervisningen handlar om informationssökning. För bibliotekarierna handlar det om att lotsa studenterna i riktning mot vetenskapliga källor, och bibliotekarierna ger exempel på diskussioner de har med studenter om vilken typ av material som går att använda i en uppsats. Källkritik blir alltså ett viktigt innehåll i mötet med studenterna, där det till stor del handlar om att få studenterna att se skillnad på olika typer av texter i förhållande till hur vetenskapliga de är. En av bibliotekarierna betonar att det också är viktigt att studenterna ska förstå varför det läggs så mycket vikt vid det vetenskapliga. Det är för att studenten ska:

få förståelse för vad det här med vetenskaplighet är, på ett sätt så att de kan anknyta till och praktisera, så att det inte bara är fina och flummiga ord för dem (B1).

Vägen till studenterna går i första hand via läraren, och kontakten med studenterna är, enligt bibliotekarierna, också beroende av hur kontakten med läraren ser ut. Läraren fungerar som en slags mäklare mellan bibliotekarierna och studenterna, och därför blir det också viktigt att kontakten lärare-bibliotekarie fungerar, och att bibliotekarien upplever att läraren förbereder studenterna på det som ska hända på bibliotekariernas undervisning. En av bibliotekarierna säger att det är viktigt att det som bibliotekarierna gör hänger ihop med det som händer i utbildningen i övrigt, så att det blir tydligt för studenterna:

Eller om man vänder på det. Ett olyckligt tillfälle det är när man, om det visar sig att ämnesläraren inte talat med dem om vetenskaplighet innan. Då kan det bli lite så... konstigt. Det är ganska bra om ämnesläraren har gjort det precis innan och så blir en del av det jag säger lite upprepning. Ibland har vi refererat till samma bok – Att utreda och forska t.ex. – och det har varit bra, att de ser att här hänger ihop. Att det inte bara är ett luftskepp vid sidan om (B1).

Men samtidigt som bibliotekarierna vill överbrygga gränserna till både studenter och lärare, talar bibliotekarierna också om det som skiljer dem från lärarna. Det kan handla om frågor som studenterna ställer som bibliotekarien menar är handledarens ansvar, t.ex. frågor om teorier eller skrivande. Bibliotekarierna tycker däremot inte att de har kompetens att svara på den typen av frågor. En av dem säger att:

ja, det kan man få ganska ofta i disken också. 'Jag ska skriva en samhällsvetenskaplig artikel om våld i hemmet i nära relationer, vilken teori tycker du jag ska använda?' Man blir ett frågetecken. Det är ju typiskt en sådan grej som en handledare ska hjälpa till med. Många studenter tror att vi har ämneskunskaper som vi inte har. Det är ett elände. /.../ De tycker vi är så duktiga. Just den biten är svår (B3).

Samma bibliotekarie pekar också på en annan skillnad i bibliotekariens roll i relation till studenterna som skiljer sig från lärarnas, nämligen att bibliotekarier inte bedömer eller sätter betyg på studenter:

men också att se studenten på ett sätt som kanske läraren inte har möjlighet att göra. Eftersom de ska bedöma studenterna (B3).

En av de andra bibliotekarierna säger att det är viktigt att hålla sig neutral och inte säga till studenterna hur de ska göra:

De frågar mig saker som jag kanske vet vad jag ska svara. Men jag känner att det är inte jag som ska svara på det här. Förstår du hur jag menar? Jag ska hålla mig neutral. Jag ska inte säga att du, så där ska du inte göra (B1).

Mötet mellan student, lärare och bibliotekarier

För det mesta sker mötena mellan studenter, lärare och bibliotekarier mellan två av grupperna, men det finns tillfällen när alla tre möts och det är nästan uteslutande när läraren är med på undervisningstillfällen i biblioteket. Detta är något som bibliotekarierna uppskattar och som de tycker ger mervärde åt undervisningen i informationssökningen. Det beror dels på att läraren finns med och kan svara på frågor som rör sådant som bibliotekarierna uppfattar som lärarnas områden, t.ex. formulering av problemställning, dels handlar det om att ge legitimitet åt tillfället. Om studenterna ser att läraren är med, så förstår de att det här är något viktigt. Läraren kan också förklara varför det är viktigt, om det skulle behövas, vilket uppskattas av bibliotekarierna: "Och det var väldigt bra att han också kunde säga varför det var viktigt" (B1).

Det finns också tillfällen när grupperna interagerar med varandra utan att alla är närvarande i rummet samtidigt. Ett exempel på det är mötet mellan bibliotekarie och student. Då kan bibliotekarien uppleva att lärarens krav styr mötet. En av bibliotekarierna ger ett exempel som handlar om att hjälpa en student att bedöma vetenskapliga texter.

Jag tycker det kan vara helt ok att välja en artikel om man kan motivera varför man har valt den. Men vissa lärare verkar vara så strikt inriktade på att det ska vara en avhandling eller att det ska vara... och studenterna lär sig inte heller att bedöma texter på det sättet. Det känns väldigt fyrkantigt. För mig är inte informationssökning så fyrkantigt. Men det är svårt ibland att avgöra vilka tidskrifter studenterna får använda och inte använda (B3).

Bibliotekarien upplever att läraren har striktare krav, än vad hon själv uppfattar som rimligt, och tycker att frågan om en artikel är vetenskaplig blir viktigare än frågan om varför man väljer en viss artikel. Den kompetens bibliotekarien har i informationssökning är i konflikt med krav från läraren som studenten ger uttryck för. Samtidigt konstruerar hon en bild av läraren, som hon egentligen inte vet om den stämmer. Har läraren verkligen ställt så hårda krav, eller är det studenten som uppfattat det så?

Diskussion

Vad som blivit tydligt för oss när vi analyserat våra intervjuer är att vi som skapar, agerar och möts i en utbildning på vetenskaplig grund tillhör olika praktikgemenskaper. I detta paper fokuserar jag särskilt på bibliotekariens roll och på mötet mellan biblioteks- och undervisningspraktik. Hur ser mötet mellan dessa praktiker ut? Vad är möjligheterna? Svårigheterna?

När det gäller mötet mellan bibliotekspraktik och undervisningspraktik ser vi att bibliotekarierna vill delta i undervisningspraktiken och forskningspraktiken, men har svårigheter att göra det. Bibliotekarierna arbetar hårt för att få till kontakterna med lärarna, medan lärarna inte är lika engagerade i kontakterna med bibliotekarierna. De goda kontakter som finns bygger snarare på "biblioteksvänners" intresse än på strukturer i organisationen. När inte kontakten med lärarna fungerar skapar sig bibliotekarierna en bild av utbildningen och lärarna utifrån studenternas berättelser, utan att veta hur det egentligen ligger till. För studenterna kan detta bli ett problem eftersom de möter både bibliotekarier och lärare, men kan få olika information från dessa. Detta är något som speciellt bibliotekarierna lyfter fram som ett dilemma.

Bibliotekarierna vill delta i undervisningspraktiken men upplever svårigheter som beror på gränsdragningen mellan bibliotekspraktiken och utbildningspraktiken. Bibliotekarierna tycker att det är problematiskt när de får frågor från studenterna som de menar egentligen borde ställas till studenternas lärare. De menar exempelvis att frågor om teorier och formulering av frågeställningar inte hör hemma i bibliotekspraktiken utan i undervisningspraktiken. Att studenterna ställer dessa frågor skulle kunna bero på att de inte ser gränserna. För dem tillhör bibliotekarier och lärare samma praktik. Men att studenterna tror att bibliotekarierna kan svara på mer än vad de själva tycker att de kan ses som en möjlighet. Bibliotekarierna har ju studenternas förtroende att svara på frågor som bibliotekarierna egentligen uppfattar som lärarnas område, och studenterna tror alltså också att bibliotekarierna har den kompetens som krävs för att svara på sådana frågor. Detta perspektiv är det dock ingen bibliotekarie som ger uttryck för.

Wenger (2000) framhåller olika sätt att interagera över gränserna mellan olika praktiker. Ett sådant sätt som Wenger lyfter fram är så kallade boundary objects, det vill säga föremål som stödjer samband mellan olika praktiker. I vårt material ser vi att sådana boundary objects, i form av dokument som progressionsplaner och studenters uppgifter, spelar en stor roll för bibliotekarierna i deras arbete med att komma in i undervisningspraktiken. Finns det fler sådana objekt?

En central fråga som kommer fram från bibliotekariernas perspektiv handlar om deras kompetens och upplevda och reella medlemskap i en forskningsanknuten utbildning. Limberg och Folkesson (2006) menar att det är när bibliotekarier och lärare arbetar gränsöverskridande, och inte är så noga med att upprätthålla gränserna kring sina arbetsuppgifter, som samarbete mellan de olika yrkeskategorierna verkligen fungerar. I vårt material ser vi också en osäkerhet hos bibliotekarierna om var gränserna för deras arbete går och vad de får lov att göra, t.ex. när studenter ställer frågor om teorier, eller om vilka texter som är "godkända" att använda på en viss utbildning.

När det gäller det gränsöverskridande arbetet så vill vi avslutningsvis lyfta fram följande frågor som vi ser är intressanta och skulle vilja få möjlighet att diskutera:

- Hur kan bibliotekarier och lärare arbeta gränsöverskridande?
- Vilka strategier kan lärare och bibliotekarier använda sig av för att interagera väl i en utbildning på vetenskaplig grund?
- Vilka boundary objects, förutom progressionsplaner och studenters uppgifter, finns som kan underlätta det gränsöverskridande samarbetet mellan lärare och bibliotekarier?

Litteraturförteckning

Limberg, Louise & Folkesson, Lena. (2006). Undervisning i informationssökning: slutrapport från projektet Informationssökning, didaktik och lärande (IDOL). Borås: Valfrid.

Magnusson, Jenny, Malmberg, Claes, Pramgård, Ann-Britt, Stenberg, Ewa, Tapia, Pablo & Wilhemsson, Hanna (2014). Vad är utbildning på vetenskaplig grund?; ett samarbetsprojekt mellan Centrum för akademiskt lärarskap och Bibliotek & IT. Malmö högskola.

SFS 1992:1434. Högskolelag. Stockholm: Utbildningsdepartementet.

Wenger, Etienne. (1998). Communities of practice: learning, meaning, and identity. Cambridge: Cambridge University Press.

Wenger, Etienne. (2000). Communities of practice and social learning systems. *Organization*, 7(2): 225-246.